

ALPER BİLGİLİ

Karınca İncitmez
Artur Balyan'ın
Tuhaf İntikam
Planı

**KARINCA İNCİTMEZ ARTUR BALYAN'IN
TUHAF İNTİKAM PLANI
ALPER BİLGİLİ**

Vadi Yayınları: 345
Edebiyat Dizisi: 44
ISBN 978-605-5830-98-4

Yayın hakları:
© Vadi Yayıncılık, 2020

Yayına Hazırlayan: Berkehan Kıran
Tashih: Sibel Cantemir
Sayfa Düzenleme: DBY Ajans
Kapak Tasarımı: Hüma Abay

1. Basım: İstanbul, 2020

İç Baskı/Cilt:
Step Ajans Matbaacılık (Sertifika No: 45522)
Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11
Bağcılar/İstanbul - Tel: 0212-4468846

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi dâhil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Vadi Kültür Sanat ve Yayıncılık A.Ş.

Yayıncılık Sertifika No: 31122
Muhittin Üstündağ Cad. No:11 Kadıköy/İstanbul
Tel: +90 216 428 11 02 Faks: +90 216 428 11 01
E-Posta: bilgi@vadiyayinlari.com.tr

www.vadiyayinlari.com.tr

VadiYayinevi

Amsterdam'da Bir Meczip

Toplarla yaptığı numara geçen haftaki kadar ilgi çekmedi. Bunu kabullenip yeni bir şeyler bulmalıydı. Bisiklet olmaz. Daha iki tekerlekli bisikletin üzerinde güçlkle durabilirken tek tekerlekli bisiklete binmeyi nasıl becerecekti? Hem bu şehirde bisikletle gösteri yapan bir hokkabaza kim ilgi gösterirdi ki? Burada herkes biraz cambazdı.

Çaresiz, labutla yaptığı gösteriye döndü. Doğal olarak az sonra etrafında sadece sarı kafalı üç beş çocuk ile bütün gün izlese elini cebine atmayacak göçmenler kalacaktı. Göçmenler demişken... Ne çok Çinli vardı şehirde.

Garip...

Dünyayı bilen bir insandı oysa. En azından bir yıl önce şu arkasında duran otelde uykuya dalmadan önce görmüş geçirmiş bir adam sayılırdı. Akdeniz'de gezmediği liman kalmamıştı. Hemen her şehri avcunun içi gibi bilirdi. Geminin her mevkiinde görev aldığından ve çalışmaya hamallıkla başladığından insanları da iyi tanırdı. Ama şimdi şaşıyordu. İnsanlar çok farklıydı. Onu şaşırtan, sadece çekik gözlüler, burayı mesken tutan zenciler ya da Arapça konuşanlar da değildi. İnsanlar, buralılar da çok farklıydı. Kadınlar bile... Erkek gibi giyiniyorlar. Cüretkârlar. Daha az kokuyorlar. Herkes daha iri, daha güçlü...

Tüm farklılıkları çözememişti. Kafasının içi sorularla doluydu.

"Ahşap binalara ne oldu? Kırmızı tuğlalar neyin nesi? Şehir neden bu kadar kalabalık? Ahbaplarım nerede? Neredeyim ben! Cinlendim mi gerçekten!"

Şimdi, ilk defa dün dendiği numarayı sergileme zamanı gelmişti. Bu soruları sonra düşünmeliydi hokkabaz. Malum, onun mesleğinde dikkat her şeydi. Konsantre oldu, topların yerini alacak yeşil elmaları özenle ve yavaşça çıkardı yamalı çuvalından. Isırmadan önce yıkama imkânı bulamadığından hiç değilse eliyle elmaların tozunu almayı aklından geçirdi ya da bize öyle geldi; yıkamayı hiç düşünmemiştir belki de. Biraz daha zaman harcarsa onu izlemek için var güçleriyle annelerine direnen küçük hayranlarının da ilgisini kaybedecekti. "Onlar da gitmesin." dedi ve üç elmayla bir topu havada çevirmeye başladı.

Hokkabazı izleyen çocuklar "Nihayet!" deyip annelerinin ellerini bıraktılar. Yetişkinlerin gözleri ise hokkabazın kostümündeydi. En az 500 yıl öncesine ait bir kostümdü bu. Hokkabaz bu seçimiyle takdiri hak ediyordu. "Kim bilir ne kadar aramıştır" dedi Thijl'in anneannesi. "Evet ama..." diye ekledi yanındaki beklemeden "niye o kadar pis!"

Tiksinti ve merak yan yanaydı.

Elmalar havada birkaç tur attıktan sonra sıra, numaranın can alıcı kısmına gelmişti. Dün akşam evde yaptığı provada da başaramamıştı ama olsun. Her zaman –belki de adrenalinin etkisi ile– heyecanlanınca daha iyi iş çıkarırdı.

Elmaları havada dolaştıran hokkabaz bir yandan da mızıka ile gitgide hızlanan bir şarkı çalacaktı. Kaslarını bu denli farklı işlere –hem de aynı zamanda– koşturmak hokkabazı hayli zorlamıştı. Sebastian ise yapılıncı küçümsüyordu. Bu yüzden dün geceki provayı izlerken "Beceriksiz ahmak!" sözü naz yapmadan çıkmıştı ağzından.

Sebastian...

Ondan bahsetmemiştik, değil mi?

Sebastian hokkabazın ev arkadaşı, ev sahibi, işvereni ve tek dostuydu. Bu sıfatlardan anlaşılacağı üzere Sebastian'ın normal bir hayatı yoktu. Bisikletinin pedallarını hava kararmadan eve varmak için hızlı, çok hızlı çeviren öbür Amsterdamlılar

gibi değildi. Geceleri dinlenemezdi. O, Amsterdamlılar uy-kudayken, Hırvatlar, Türkler, Yunanlılar, Sırlar, İspanyollar için çalışırdı. Gayretli bir menajerdi. Akdenizli turistlerin kadın ihtiyacına adanmış bir ömürdü onunki.

Sebastian, hokkabazla tanıştığı geceyi unutamaz. O gece, tam da o anda *Red Light*'a çıkan edepsiz sokaklardan birinde toplu bir iş görüşmesinin ortasındaydı. Yaygaracı Katalan gençlerin indirim ısrarlarıyla başa çıkmaya çabalıyordu ki yanında çalışan Moldovyalı kızlardan birisinin feryadıyla irkildi. O günlerde su katılmamış bir meczuptan başka bir şey olmayan hokkabaz, kızın koluna sımsıkı yapışmış İspanyolca, İtalyanca ve daha birçok dilde bağıriyordu. Normalde kızlara karşı son derece korumacı olan Sebastian, şaşkınca bu adamın salyalar saçmasını izledi.

Sebastian durdu; çünkü bu garip adamı babasına benzetmişti. Babasından nefret ederdi; ama aynı zamanda babasına, oğlu kendisinden nefret ediyor diye acırdı Sebastian.

Acıma duygusu hâkim geldi. Hep gelir... Meczuba gece kendisinde kalmasını önerdi. Birkaç hafta böyle geçti. Sebastian fiksiz, meczup işsizdi. Sebastian pişman ve kaygılı, meczup mahcuptu.

Nihayet Sebastian kısa bir süre sonra ikisini de kurtaracak bir fikirle geldi. Meczup, hokkabazlığa terfi edecekti. Hiç değilse eve üç beş kuruş getirir, kiranın ödenmesine yardım ederdi. İşte böyle başladı dostlukları.

Dün fark etti Sebastian, hâlâ hokkabazın kim olduğu ile ilgili elle tutulur bir fikri yoktu; ama adamı sıkıştırmanın da anlamsız olduğunu biliyordu. Zira yaklaşık bir senedir ağzından tek alabildiği, kimsenin inanmayacağı safsatalardı.

Belki Kutsal Kitaplarda geçen *Ashâb-ı Kehf* kıssasını bilse inanabilirdi ona. Hani düşmanlarının zulmünden kaçarken mağaraya sığınıp orada yüzyıllarca uyuyakalanların anlatıldığı kıssa. Ya da bazı kabarık saçlı çılgın bilim adamlarının eskiden beri, insanları dondurmak için araştırmalar yaptıklarından

haberdar olsaydı hokkabazla dalga geçmeden önce bir kez daha düşünürdü; ama o ne dinden anlardı ne bilimden. Peki tarih? Bakın ondan biraz anlardı. En azından hokkabazın anlattığı gibi bu şehrin çok büyük iki yangın geçirmeden önce ahşap binalarla dolu olduğunu biliyordu. Ancak sırf bu yüzden meczuba inanacak hâli yoktu ya! En iyisi sorgulamamaktı. Hokkabaz eve para getirdiği sürece gerçekte kim olduğunun bir önemi yoktu.

Hokkabaz nerede olduğuna dair kesin bir fikre sahip olmamakla beraber bilhassa son altı aydır buradan kurtulmak için çok kafa patlatmıştı. Nihayet dört ay önce, yaşadıklarının kendisine bir ceza olduğu sonucuna vardı. Geçen yıl handa uyuyakaldığı gün bir yanlış yapmış olmalıydı ki bu kâbus hayatla cezalandırılmıştı; ama ne olabilirdi o yanlış?

Düşündü,

çok düşündü

ve düşünmekten yoruldu.

Sonunda aklına şu ilginç fikir geldi: O lanetli gün, geminin sahibi Geert'in merdivenden yuvarlanmasını engellemiştir. Geert kendisine hayatını kurtardığını söylemiş, onu bir avuç altın sikke ile ödüllendirmişti. İyi de hayat kurtarmanın nesi yanlış olabilir? Öyle demeyin, olur. "Eğer kurtarılan Geert gibi adi bir tüccar, kan emici bir patron ve acımasız bir tefeci ise onu kurtarmak birçoklarına kan kusturmaktır." diye savundu teorisini kendi kendine, hokkabaz.

O hâlde ne yapmalıydı?

"Onu bulup öldürecek değilim ya. Kim bilir nerededir şimdi? Akdeniz'in hangi limanında hangi kadınların hangi uzuvlarının arasında kaybolmuştur?"

"O olmazsa onun gibisini bulmalı. Gerçek Amsterdam'a dönmek ve bu lanetten kurtulmak için o kişiyi kurban etmeli."

Burada durdu hokkabaz.

Gerçek Amsterdam'a dönmek istediğinden emin miydi?

Orası buradan daha mı güzeldi?

İnsanları daha mı nazikti?

Yataklar daha mı rahattı?

Evler daha mı sıcaktı?

Karımlar daha mı toktu?

Hayır!

Hepsine koca bir 'hayır'! Hatta burada olup orada olmayan şeyleri saymakla bitiremeyeceğini de biliyordu. Aklına ilk gelen örnek, hiçbir hayvan kullanmaksızın insanı bir yerden diğerine hem de çabucak götüren mavi beyaz boyalı demir kutulardı.

Ama...

Ama orası eviydi. Orayı biliyordu. Başına gelecekleri kestirebiliyordu. Burada ise yeni şeyler öğrenmekten, öğrendiklerine şaşırırmaktan sıkıldı. İşte bu yüzden, o sade, geri, Katolik şehri, bu güzelliklerle dolu ama kaotik şehre tercih ediyordu.

Tüm bunları düşündükten sonra daha da emindi. Burada bir gün daha kalmamalıydı.

Kalmamak için hata yapmamalıydı. Doğru kişiyi dikkatlice seçmeliydi.

Titriyordu.

Her zaman olduğu gibi, heyecanının geçmesi için hızlı hızlı kaşındı. Yer yer ısırılmış elmalardan bir tanesini sabırla bitirdi. Gözleri kendisini merakla bekleyen gruptaydı. Elma bitince onlardan ellerini havaya kaldırıp tempo tutmalarını istedi. Seyirci coşunca her şeyi bir kenara bıraktı. Şapkasını açıp seyirciler arasında gezdirdi. Attıkları paraya bakmadı. Atmayanlara kızmadı. Aslında aklına gelen ilk fikir az para veren kişiyi seçmekti kurban etmek için. Ancak sonra bunun doğru kıstas olmayabileceğine hükmetti. Öyle ya; mecburiyetten

elleri sıkılaşmış köylüler de görmüştü, bonkör derebeyleri de... O hâlde, verdikleri paraya göre ayırt edemezdi iyiyi kötüden.

Dün aklına o diğer plan geldi.

Mükemmel bir plan değildi. Ama denemeye değerdi. Hem şimdi denemezse bir yıl daha beklemek zorunda kalabilirdi. Tam geçen sene bugün hayatını kurtarmıştı Geert'in. Bu lanetten ve lanet sonucu hapsedildiği cinlenmiş şehirden kurtulmak için en doğru gün bugün olmalıydı o yüzden.

Peki doğru kişiye seçemezse... O zaman buralıların yasaları ile yargılanacaktı. Sebastian'ın dediğine inanılacaksa burada adam öldürenler bile giyotinle ikiye ayrılmıyormuş. Konforlu bir hapisanede on yıllarca kalıyorlarmış. İşkence de yokmuş. "En kötü ihtimalle oraya düşerim." diye geçiriyordu aklından. Hem orada da uzun kalmayacağını düşünüyordu. Hapiste kötü insan bulmak zor olmayacağına göre, en kötü ihtimalle seneye bugün doğru kişiye kurban edip buradan kurtulacaktı. şimdi daha da sakindi. Gülümsüyordu.

Bir ömür halat çekmekten nasır tutmuş ellerine aldığı üç adet bıçağı hızlıca çevirmeye başladı. Ancak bu kez yukarı, çok daha yukarı fırlatıyordu elindekilerini. Seyircinin içinde hokkabazın yeteneğini o ana kadar takdir edememiş olanlar bile onu hayranlıkla izliyorlardı şimdi.

"Bu nasıl bir hâkimiyet!"

"Her seferinde sapını nasıl tutturuyor!"

"Ne kadar keskin baksana!"

"Elinden sekse yüzüne gelebilir sivri ucu!"

Doğru söylüyorlardı. Etkileyiciydi. Belki hokkabazın gerçek Amsterdam'da yaşayan ve ona bıçak kullanmayı öğreten denizci dostları dışında herkes onu takdir ederdi. Onlara göre gerçek bir denizci bıçağa hâkim olmalıydı. Ve bu yetenekle övünmek ayıptı. Yeni Amsterdam'da İngilizce bilmek kadar normaldi bu.

Hokkabaz, gösterisini bitirdikten sonra ellerini açıp seyircinin önünde eğilirken normalde nefisini okşayabilecek alkışları duymuyordu.

Zaman yavaş akıyordu.

Neredeyse duracaktı.

Yine duracaktı...

“Şimdi, sizden ricam yeni gösterimde bana yardımcı olmanız. Gördüğünüz gibi, korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Son derece güvenli. Tüm havarilerin adına yemin ederim ki buraya gelip bana yardımcı olacak arkadaşımın vücuduna en ufak bir zarar gelmeyecek. Üstelik hayatı boyunca unutamayacağı bir gösteriye yakından tanıklık edecek.”

Kalabalığın içinden bir el kalktı. Onu gören bir ikisi daha... Sonra, sırf korktuğu için ileride pişmanlık duymak istemeyen bir düzine el daha istekle yükseldi kalabalığın içinden.

“Hayır. Size değil. Küçük bir dostuma ihtiyacım var. Ancak annesi ya da babası yanında olan küçük bir dostumu alabilirim buraya.”

Eller yavaşça indi.

Nihayet bir baba çıktı da “Biz varız!” dedi gururla.

Hokkabaz memnuniyetini gizlemedi. Geniş delikli, uzunca burnunu çekti. “Çekinmeyin, buyrun, öne doğru gelin beyefendi.” dedi kendisine yardımcı olan adama. Kalabalık da bu cesur adama hak ettiği saygıyı gösterdi ve ona yol açtı. Baba, gösterinin yapıldığı dairenin merkezine ağır ağır yaklaştı. Garip hisler içerisindeydi. Hem hakir görüyordu o kalabalığı hem de onlardan takdir bekliyordu. Elleriyle şimdiden terlemiş saçlarını arkaya atarken oğlunu ne kadar mutlu ettiğini düşünüyordu.

Adamın kulağına eğilip “Kötü olmasan bu riski almazdın.” diye fısıldayan hokkabaz, beklemeden bıçağı cesur adamın karnına soktu. Hatta işi garantiye almak için bıçağı içeride

gücü yettiğince çevirdi. Bakışlarını dehşet ve çaresizlikle elini tutan oğluna doğrultan adam bir şeyler söylemeye çabaladı. "Nefesi de çok kötü kokuyor." diye düşündü hokkabaz ve adamın doğru kurban olduğu konusunda biraz daha umutlandı. Yere yığılan adama bakmıyordu şimdi. Gözleri kapalı, gözlerini açtığında nerede olacağını hayâl ediyordu.